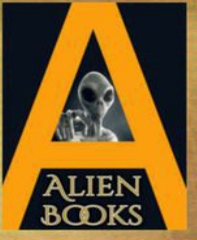

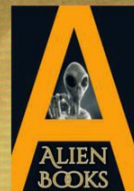
ரேவதி கேசவமணி

ஒரு
பைத்தியத்தின்
நாட்குறிப்பு

லியோ டால்ஸ்டாய்

ரேவதி கேசவமணி

ஒரு
பைத்தியத்தின்
நாட்குறிப்பு

லியோ டால்ஸ்டாய்

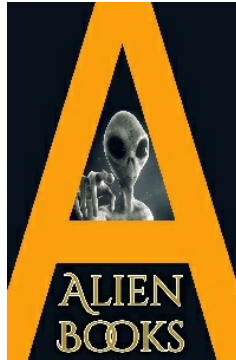
ஒரு பைத்தியத்தின்
நாட்குறிப்பு

(Diary of a Lunatic)

லியோ டால்ஸ்டாய்

தமிழில்:

ரேவதி கேசவமணி

Oru Paithiyathin Natkurippu

Written by:

Leo Tolstoy

English Translation by: Aylmer and Louise Maude

Translated In Tamil by: Revathi Kesavamani

Published by

A L I E N B O O K S

Revathi Kesavamani ©

First Edition: June 2019

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior written consent in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition including this the rights under copyright reserved above, no part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise), without prior written permission of both the copyright owner and the above mentioned publisher of this book.

முன்னுரை

ஒரு மனிதனின் ஆன்மிகப் பயணத்தை, தத்தளிப்பை, தேடலை டால்ஸ்டாயின் இந்தக் கதை அபாரமாகச் சித்தரிக்கிறது. கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே உள்ள உறவு என்ன என்பதை இந்தக் கதையில் மிக அழகாகக் காட்டியிருக்கிறார் அவர்.

இந்தக் கதையின் தலைப்பு ஒரு பைத்தியத்தின் நாட்குறிப்பு என்றிருந்தாலும், கதையை வாசித்து முடித்ததும் உண்மையில் யார் பைத்தியம் என்ற கேள்வி நமக்குள் எழுகிறது.

இந்த உலகம் நமக்கென்று வைத்திருக்கும் சில கருதுகோள்களை விட்டு நாம் வெளியே வரும்போது பிறரது பார்வையில் நாம் பைத்தியமாகவே தெரிவோம் என்ற உண்மை புரியும்போது நமது அனைத்து அமைப்புகளும் கேள்விக்குள்ளாகின்றன.

அன்புடன்,

ரேவதி கேசவமணி

ஒரு பைத்தியத்தின் நாட்குறிப்பு

நான், இன்று காலை அரசாங்கக் குழுவினரின் மருத்துவப் பரிசோதனைக்கு உட்பட்டேன். மருத்துவர்களின் கருத்துக்கள் வேறுபட்டதாக இருந்தது. அவர்கள் தங்களுக்குள் விவாதித்துக்கொண்டு, இறுதியாக, நான் பைத்தியம் அல்ல என்று முடிவு செய்தார்கள். உண்மை என்னவென்றால், நான் பரிதோசனையின் போது என்னை முழுவதும் வெளிக்காட்டமலிருக்க மிகுந்த பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டேன். என்னைப் பைத்தியக்கார விடுதிக்கு அனுப்பி விடுவார்களோ என நான் பயந்தேன். என்னிடமுள்ள பைத்தியக்காரத்தனத்தை எங்கே கட்டுப்படுத்த முடியாமல் போய்விடுமோ என நினைத்தேன். என்னுடைய நோயை வலிப்புநோயின் ஓர் அறிகுறியாகக் கண்டபோதும் அவர்கள் அதைப் பைத்தியம் என்று எண்ணவில்லை. மருத்துவர் சில குறிப்பிட்ட சிகிச்சையைப் பரிந்துரைத்து, அதைப் பின்பற்றினால் என்னுடைய பிரச்சினைகள் முழுவதுமாகத் தீர்ந்துவிடும் என்றார். எண்ணிப் பாருங்கள்! எனது அனைத்துப் பிரச்சினைகளும் தீர்ந்துவிடும்! நான் என்னுடைய தொந்தரவுகளிலிருந்து அத்தனை எளிதாக விடுபட முடியும் என்று தோன்றவில்லை. துன்பப்படுவது எத்தனை ஆனந்தமாக இருக்கிறது!

நான், அந்த மருத்துவப் பரிசோதனைக்கு எப்படி ஒப்புக்கொண்டேன் என்பதை, நான் எப்படிப் பைத்தியமானேன் என்பதை, எனது பைத்தியக்காரத்தனம் எப்படி வெளி உலகிற்குத் தெரியவந்தது என்பதை, வெளிப்படையாகச் சொல்லப் போகிறேன்.

முப்பத்து ஐந்து வயது வரையிலும் நான் இந்த உலகத்தில் உள்ள மற்றவர்களைப் போலத்தான் வாழ்ந்து வந்தேன். என்னிடமுள்ள எந்த ஒரு வித்தியாசத்தையும் மற்றவர்கள் கவனிக்கவில்லை. என்னுடைய பத்தாவது வயதில், குழந்தைப் பருவத்தில் இப்போதுள்ள பைத்திய நிலையைப் போல அது அவ்வப்போது வந்துபோகும் என்றாலும், அது இப்போது இருப்பதைப் போல அப்போது எப்போதுமாக நிலைத்து இருக்கவில்லை.

ஒரு நாள் மாலை, எனக்கு ஐந்து அல்லது ஆறு வயது இருக்கும்போது,

நான் படுக்கப்போனது நினைவிருக்கிறது. பாக்கு வண்ண உடையணிந்த, உயரமான, இரட்டைத் தாடையுள்ள செவிலி எனது உடையைக் களைந்து, என்னைப் படுக்க வைப்பதற்காக எடுத்தாள்.

“நானாகவே படுக்கைக்குச் செல்வேன்” என்ற நான் படுக்கைக்கு அருகாமையிலிருந்த தூங்கும் வலையை நோக்கிக் காலை எடுத்து வைக்க எத்தனித்தேன்.

“படு பெடிங்கா. இங்கே பார் மிடிங்கா ஏற்கனவே உறங்கிவிட்டான்” என்ற அவள் படுக்கையில் படுத்திருந்த எனது சகோதரனைக் காட்டினாள்.

படுக்கையிலிருந்து துள்ளிக் குதித்த நான் செவலியின் கையைப் பிடித்தேன். பிறகு அவள் போக்கில் சென்று போர்வைக்குள் படுத்து, என்னை முழுவதுமாக மூடிக்கொள்ளப் போர்வையை உதைத்தேன். நான் இதமாக சூடாக உணர்ந்தேன். மௌனமாக இருந்த நான் திடீரென்று, “நான் செவிலியை விரும்புகிறேன். செவிலி என்னையும் மிடிங்காவையும் விரும்புகிறாள். நானும் மிடிங்காவை விரும்புகிறேன். அவன் என்னையும் செவிலியையும் விரும்புகிறான். செவலி டாரஸை விரும்புகிறாள். நான் டாரஸை விரும்புவது போலவே மிடிங்காவும் அவனை விரும்புகிறான். டாரஸ் என்னையும் செவலியையும் விரும்புகிறான். அம்மா என்னையும் செவிலியையும் விரும்புகிறாள். செவிலி அம்மாவையும் என்னையும் அப்பாவையும் விரும்புகிறாள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவரை விரும்புகிறார்கள். எல்லோரும் ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள்” என நினைத்தேன்.

அப்போது திடீரென்று வேகமாக உள்ளே வந்த வேலைக்காரன், அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியாத சர்க்கரை டப்பாவைக் கேட்டு, பலமாகச் சத்தம் போட்டான். சிலுவையிட்ட செவிலி தான் அதை எடுக்கவில்லை என்றாள். நான் மிகவும் பயந்துபோனேன். அது மிக விநோதமாக இருந்தது. ஒரு பெரும் திகில் என்னைச் சூழ, நான் போர்வைக்கு அடியில் ஒளிந்து கொண்டேன். போர்வைக்குள் இருந்த இருட்டு என் திகிலை அதிகரித்தது. ஒரு நாள் வேலைக்காரன் குரூரமான முகத்துடன், என் கண் முன்னால் பையன் ஒருவனை அடிக்க அவன் அலறியதை அப்போது நினைத்துப்

பார்த்தேன்.

“அப்படியானால் நீ இனிமேல் அப்படிச் செய்யமாட்டாய், அப்படித்தானே?” என்று சொல்லியபடி அவன் அடித்தான்.

“நான் செய்யமாட்டேன்” என்றான் பையன். அப்போதும் அவன் திரும்பத் திரும்ப, “நீ செய்யமாட்டாய், நீ செய்யமாட்டாய்” என்று சொல்லி நிறுத்தாமல் அடித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

அப்போதுதான் முதன் முறையாக பைத்தியம் என் மீது வந்து சேர்ந்தது.

இரண்டாவது முறை என்னுடைய பைத்தியம் என்னை ஆக்ரமித்தது எனக்கு நன்றாக நினைவில் இருக்கிறது. அப்போது அத்தை ஏசுவைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அவருடைய கதையைச் சொல்லி முடித்து அறையை விட்டுச் செல்ல முயன்றாள். “ஏசுவைப் பற்றி இன்னும் சொல்லுங்கள்” என்று நாங்கள் அவளை நிறுத்தினோம்.

“நான் போக வேண்டும்” என்றாள் அவள்.

“இல்லை. இன்னும் சொல்லுங்கள்” என்று மிடிங்கா வற்புறுத்த, அவள் தான் முன்னர் சொன்னதையே திரும்பச் சொன்னாள். அவர் எப்படி சிலுவையில் அறையப்பட்டுச் சித்தரவை செய்யப்பட்டார் என்பதையும், அப்போதும் கூட அவர் அவர்களைக் குற்றம் சொல்லாமல் அவர்களுக்காக எப்படிப் பிரார்த்தனை செய்தார் என்பதைச் சொன்னாள்.

“அத்தை, அவர்கள் ஏன் அவரை சித்தரவதை செய்தார்கள்?”

“அவர்கள் துஷ்டர்கள்.”

“ஆனால் அவர் கடவுள் இல்லையே?”

“இங்கேயே இருங்கள். ஒன்பது மணியாகிவிட்டது. நீங்கள் மணியோசையைக் கேட்கவில்லையா?”

“அவர் அவர்களை மன்னித்தபோதும் அவர்கள் ஏன் அவரை அடித்தார்கள்? அவருக்கு வலித்ததா? அத்தை, அவருக்கு வலித்ததா?”

“நான் சொல்கிறேன் அமைதியாக இருங்கள். நான் 10 தயாரிக்க

சமயலறைக்குச் செல்லவேண்டும்.”

“ஆனால் ஒருவேளை இது நடக்கவே இல்லை. ஒருவேளை அவர்கள் அவரை அடிக்கவே இல்லையா?”

“நான் போகிறேன்.”

“இல்லை அதை போகாதீர்கள்” அப்போது மீண்டும் என்னைப் பைத்தியம் பிடித்தது. நான் அழுதுகொண்டே என்னுடைய தலையைச் சுவரில் முட்டிக்கொண்டேன்.

இவையே சிறுவயதில் என்னுடைய பைத்தியத்திற்கான அறிகுறிகள். ஆனால் நான் பதினான்கு வயதை அடைந்தபோது, என்னை முழுவதுமாக பாலுணர்வு ஆக்ரமித்துக்கொள்ள என்னுடைய பைத்தியம் என்னைவிட்டு விலகிவிட்டது போலத் தோன்றியது. நானும் பிற பையன்களைப் போலவே இருந்தேன். செல்வச் செழிப்பில் வாழ்ந்த நாங்கள், அபரிமிதமான உணவுகளை உண்டு, எந்தவிதமான உடல் உழைப்பும் இல்லாது, அனைத்து வகையான தூண்டுதல்களும் சூழ்ந்திருக்க வாழ்ந்ததால் வலிமையற்று இருந்தோம். எங்களுக்கிருந்த அபரிமிதமான புலனுணர்வின் காரணமாக எங்களோடு சேர்ந்த பிற பையன்களையும் நாங்கள் கெடுத்து வைத்தோம்.

நான் என்னுடைய வயதையொத்த பையன்களுக்குத் தீயவற்றைக் கற்றுக்கொடுத்து அவர்களையும் என்னோடு சேர்த்துக்கொண்டேன். நாட்கள் செல்லச் செல்லப் பிற தீய பழக்கங்களும் சேர்ந்துகொண்டன. பெண்களை அறியத்தொடங்கிய நான், எனது முப்பத்து ஐந்து வயது வரை, அவர்களோடு சேர்ந்து அனைத்து வகையான இன்பங்களையும் அனுபவித்தேன். அப்போது நான் மனோதிடத்துடனும் பைத்தியத்தின் எந்த அறிகுறியும் இல்லாமலும் இருந்தேன். என்னுடைய இருபது வயது வரையான வாழ்க்கையில் எந்தவிதமான குறிப்பிடத்தக்க சம்பவங்களும் நடக்காததால், நான் மிகுந்த பிரயாசையுடன் என்னுடைய மூளையைக் கசக்கி, அப்போது என்ன நடந்தது என்பதை யோசிக்கிறேன்.

என்னுடைய குழுவைச் சேர்ந்த பையன்களைப் போலவே நான் பள்ளியில்

நுழைந்து, கல்லூரியில் தேர்ச்சி பெற்று, சட்டம் பயின்றேன். பிறகு அரசாங்கத்தில் சிறிது காலம் பணியாற்றிய நான் திருமணம் செய்துகொண்டு, பையன்களைப் படிக்க வைத்து, நிலத்தைப் பராமரித்துக்கொண்டு அமைதியாக வாழ்ந்தேன்.

திருமணம் முடிந்து பத்தாண்டுகள் கழித்து, என்னுடைய சிறுவயதில் எனக்கேற்பட்ட பைத்தியம் மீண்டும் தலை காட்டியது. நானும் என் மனைவியும் சேர்த்துவைத்த பணத்தைக் கொண்டும், அவளுக்குப் பரம்பரையாக வந்த பணத்தைக் கொண்டும், அரசாங்கப் பத்திரங்களை விற்றுக் கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டும் மற்றொரு பண்ணையை வாங்க முடிவுசெய்தோம். எங்களுடைய சொத்துக்களை அதிகரிக்கும் எண்ணத்தோடு, புத்திசாலித்தனமான வழியென்று, மற்றவர்களைவிட சிறப்பான வழியில் அதைச் செய்ய முயற்சித்தோம். நான் செய்தித்தாளில் வரும் நிலங்கள் விற்பது சம்பந்தமான அனைத்து விளம்பரங்களையும் படித்தேன். மரங்கள் நிறைந்த பண்ணையாக வாங்கினால் அவற்றை விற்று நிலத்திற்கான பணத்தை எடுத்துவிடலாம் என்று கணக்குப் போட்டேன். வியபாரத்தைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாத ஒரு முட்டாளை ஒரு நாள் நான் கண்டுபிடிப்பேன் என்று எண்ணினேன். பென்ஷா அரசாங்கத்திற்குட்பட்ட, மரங்கள் நிரம்பிய ஒரு பண்ணை விற்பனைக்கு வருவதாக அறிந்தேன். விபரங்களிலிருந்து நான் எதிர்பார்த்திருந்த அந்த முட்டாள் அதன் உரிமையாளர் தான் என்று முடிவுக்கு வந்தேன். எனவே அதைப் பார்வையிட முடிவு செய்து அதற்கானப் பயண ஏற்பாடுகளைச் செய்தேன்.

நான் எனது வேலைக்காரனுடன் முதலில் ரயிலில் பயணித்து, அதன் பிறகு குதிரை வண்டியில் சென்றேன். பயணம் மிக இனிதாக இருந்தது. என்னுடைய வேலைக்காரனும் என்னைப் போலவே அந்தப் பயணத்தை விரும்பினான். நாங்கள் புதிய சூழலையும் புதிய மனிதர்களையும் கண்டு இன்புற்றோம். குதிரைகளை மாற்றுவதற்காக அன்றி எங்கும் நில்லாது பயணம் செய்ததால் இன்னும் இருநாறு மைல் தொலைவே செல்ல வேண்டியிருந்தது. இரவு வந்த பின்னும் நாங்கள் விடாமல் தொடர்ந்து பயணித்தோம். எனக்குத் தூக்கம் வரும்போல இருந்தபோதும்

தூங்காதிருந்தேன். திடீரென்று என்னைத் திகில் சூழ்ந்தது. அது எப்போதும் நடப்பதுதான் என்று, நான் உற்சாகமாக, முழுமையாக விழித்திருந்து தூக்கத்தை விரட்டியடித்தேன். “நான் ஏன் பயணம் செய்கிறேன்? நான் எங்கே போகிறேன்?” என்று திடீரென என்னை நானே கேட்டுக்கொண்டேன். நான் நல்ல விலையில் பண்ணை வாங்குவதை விரும்பவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. இருந்தும் இத்தனை தூரம் பிரயாணம் செய்வது புத்தியற்றதாக அந்த நேரத்தில் தெரிந்தது. வீட்டிற்கு வெகுதூரமான இந்த இடத்தில் நான் இறந்துவிட்டால் என்ன செய்வதென்ற உணர்வு என்னைப் பெரும் திகிலாகப் பற்றியது.

வேலைக்காரன் செர்ஜியஸ் விழித்திருந்ததால் அவனிடம் பேசத் தொடங்கினேன். எங்களைச் சுற்றியிருந்த நிலக்காட்சியைப் பற்றிப் பேசினேன். அவனும் பயணத்தின் இனிமையைப் பற்றிப் பேசினான். அவன் அதைப் பற்றி அதிக உற்சாகமாகப் பேசுவதாக எனக்குப் பட்டது. மிகவும் மகிழ்வோடு இருந்த அவன் அனைத்தையும் ரசித்தவனாக, நான் எதையெல்லாம் சினத்தோடு பார்த்தேனோ அவற்றையெல்லாம் அவன் அதிகம் ரசித்தான். இருந்தும் நான் அவனுடன் பேசும்போது சகஜமாகவே இருந்தேன். நான் என்னுடைய பதட்டமான திகிலான உணர்வோடு கூடவே களைப்படைந்தேன். எனவே பயணத்தை எங்கேயாவது நிறுத்த நினைத்தேன். என்னுடைய பதட்டம், ஏதாவது அறையினுள் சென்று டீ அருந்தினால் தணியும் என்று கருதினேன். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நான் நல்ல தூக்கத்தை விரும்பினேன்.

நாங்கள் அர்ஸமாஸ் நகரத்தை நெருங்கினோம்.

“இங்கே நிறுத்தி ஓய்வெடுத்தால் நன்றாக இருக்குமென நீ நினைக்கவில்லையா?”

“ஏன் கூடாது? இது நல்ல யோசனை.”

“இங்கிருந்து நகரத்திற்கு எவ்வளவு தூரம்?”

“ஏழு மைல்.”

வண்டியோட்டி அமைதியான மனிதன். அவன் மிகவும் மெதுவாக,

களைப்பின்றி வண்டி ஓட்டினான்.

நாங்கள் பயணத்தை தொடர்ந்துபோது நான் அமைதியாக இருந்தேன். நான் சிறிது நன்றாக உணர்ந்தேன் என்றாலும் மேலும் நன்றாக உணர ஓய்வுக்கான இடத்தைத் தேடினேன். ஏழு மைல் தூரம் முடிவே இல்லாமல் நீண்டு செல்ல, நாங்கள் இருட்டில் மேன்மேலும் சென்றோம். இறுதியாக நாங்கள் நகரத்தை அடைந்தோம். அந்த நேரத்திலேயே அங்கே ஓசையின்றி இருந்தது. நாங்கள் பயணிக்கையில் முதலில் சிறு வீடுகள் பல இருட்டைக் கிழித்து வெளிப்பட்டன. எங்கள் வண்டியின் மணியோசையும் குதிரைகளின் குளம்பொலியும் பயங்கரமாகக் கேட்டது. சில இடங்களில் பெரிய வெள்ளை நிற வீடுகள் தென்பட, நான் அவற்றைக் காண மனம் தளர்ந்தவனாக இருந்தேன். நான் வண்டி நிலையத்தை எதிர்பார்த்து, படுத்து ஓய்வெடுக்கக் காத்திருந்தேன்.

இறுதியில் நாங்கள் தூண்கள் கொண்ட ஒரு வீட்டிற்கு முன் சென்றோம். அந்த வீடு வெள்ளை நிறமாக, ஆனால் பார்ப்பதற்குச் சோபையிழந்து காட்சி தந்தது. நான் அதைக் கண்டு திகிலடைந்தவனாக, வண்டியிலிருந்து மெதுவாக இறங்கினேன். சர்ஜியஸ் எங்களுடைய சாமான்களைப் பார்வையிட்டு, இரவுக்காக என்னவேண்டும் என்பதை எடுத்துக்கொண்டு, கதவை நோக்கி வேகமாக நடந்தான். அவனுடைய கனத்த காலடியோசை என்னுடைய களைப்பை அதிகப்படுத்தியது. நான் நடந்து சென்று சிறிய நடைபாதையில் சென்றேன். கன்னத்தில் பெரிய தழும்பிருந்த ஒரு மனிதன் எங்களை வரவேற்று அழைத்துச் சென்றான். அவனுடைய அந்தத் தோற்றம் எனக்குத் திகிலை ஏற்படுத்தியது. அவன் எங்களை ஒரு சாதாரண அறைக்கு அழைத்துச் செல்ல என்னுடைய பதட்டம் அதிகரித்தது.

“நாங்கள் ஓய்வெடுக்க நல்ல அறை இருக்கிறதா?” என்று கேட்டேன்.

“ஆம். நல்ல படுக்கையுள்ள, சதுரமான, புதிதாக வெள்ளையடிக்கப்பட்ட அறை இருக்கிறது.”

எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது, அந்த அறை ஏன் சதுரமாக இருக்கிறது என்ற உண்மை எனக்கு அளவுகடந்த துன்பத்தைத் தந்தது.

ஒரே ஒரு சாளரம் மட்டும் சிகப்பு நிற திரைச்சீலையோடு இருக்க, கைப்பிழிகள் பொருத்தப்பட்டுப் பின்புறம் வளைவுடன் கூடிய மரத்தாலான ஒரு சோபா இருந்தது. செர்ஜியஸ் அடுப்பைப் பற்றவைத்து டீ தயாரித்தான். நான் கட்டிலின் மீது தலையணையைப் போட்டு ஓய்வாகப் படுத்தேன். ஆனாலும் நான் தூங்காமல் செர்ஜியஸ் எனக்காக விரைந்து டீ தயாரிக்கும் சப்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். நான் சோபாவிலிருந்து எழுந்திருக்காமல், தூக்கம் போய்விடுமோ என்ற அச்சத்திலும், இங்கே இந்த அறையில் வெறுமனே உட்கார்ந்திருப்பது விநோதமாக இருக்கும் என்றெண்ணியும் படுத்திருந்தேன். அப்படியே தூக்கத்தில் விழுந்தவன் கண்விழித்து பார்க்கையில், எங்கும் இருட்டாக இருக்க, அறையில் யாரும் இல்லை. நான் முதன் முதலாக அனுபவித்த அதே உணர்வை அடைந்தவனாகத் தூக்கம் போய்விட்டதை உணர்ந்தேன். “நான் ஏன் இங்கிருக்கிறேன்? நான் எங்கே போகிறேன்? நான் மட்டுமாக இங்கே எப்போதுமாக இருக்கிறேன். பென்ஷாவிலிருக்கும் பண்ணையையோ அல்லது வேறெந்த நிலத்தையோ என்னால் வாங்கமுடியுமோ இல்லையோ, நான் தாங்க முடியாத அளவிற்குக் களைப்படைந்து விட்டேன். நான் தூங்க விரும்பினேன் என்றாலும் கூட என்னை நான் இழந்துவிட விரும்பவில்லை.”

நான் வெளியேறி நடைபாதையில் நடந்தேன். அங்கிருந்த நீண்ட பலகையில் செர்ஜியஸ் கைகளைத் தொங்கவிட்டபடி படுத்திருந்தான். அவன் நன்றாக தூங்கிக் கொண்டிருக்க அவனோடு சேர்ந்து கன்னத்தில் தழும்பிருந்த மனிதனும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அறையை விட்டு வெளியே வந்ததன் மூலம் என்னை எது இம்சித்ததோ அதிலிருந்து நான் விடுபட முயன்றேன். ஆனாலும் அது என்னைத் தொடந்து வந்து அனைத்தையும் திகிலாக்கி என்னைத் துன்புறுத்தியது. என்னுடைய அச்சம் என்னைவிட்டு விலகுவதற்கு மாறாக அதிகரித்தது.

“என்ன முட்டாள்தனம்?” என்று எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டேன். “நான் ஏன் மனம் தளர வேண்டும்? நான் எதைக் கண்டு அச்சப்படுகிறேன்?”

“நீ என்னைக் கண்டு அச்சப்படுகிறாய்” என்ற சாவின் குரலைக்

கேட்டேன். “நான் இங்கே இருக்கிறேன்.”

நான் திடுக்கிட்டேன். ஆம், சாவு! சாவு வரப்போகிறது. அது வரலாம் வராமாலும் போகலாம். நான் நிஜமாக சாவைச் சந்திப்பதை விடவும், இப்போதுள்ள நிலை எனக்குப் பயங்கரமாக இருந்தது. அது ஒரு சிறிய அச்சமாக இருக்கலாம் ஆனால் இப்போதோ அதைவிட அதி பயங்கரமாக அல்லவா இருக்கிறது. நான் உண்மையில் சாவு என்னை நெருங்கி வருவதை உணர முடிகிறது என்றாலும் சாவு நிலைத்திருக்க முடியாது என்றும் உணர்கிறேன்.

என்னுடைய முழு உள்ளுணர்வும் வாழ்ந்திருப்பதன் அவசியத்தை வலியுறுத்திய அது அதே சமயத்தில் சாவின் நித்தியத்தையும் உணரச் செய்தது. இந்த என்னுடைய உள்முகப் போரட்டம் எனக்கு அளவுகடந்த துன்பத்தைத் தந்தது. நான் அச்சத்தை உதறிவிட முயன்றேன். பாதி எரிந்த நிலையில் பித்தளைக் கைப்பிடியோடு கூடிய மெழுகுவர்த்தி ஒன்று தரையில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டேன். மெழுகுவர்த்தியின் சிவப்பு ஜீவாலை, அது கைப்பிடியைச் சென்றடையும் வரையிலும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. இதுவே எனக்குள் திரும்பத் திரும்ப நிகழ்கிறது. எதுவும் முடிவதில்லை, வாழ்க்கை எங்கேயும் இல்லை, இருப்பது சாவு ஒன்றுதான். ஆனால் சாவோ நிலைத்திருப்பதில்லை.

நான் எனது நினைவுகளை, எனக்கு முன்பு எவையெல்லாம் விருப்பமாக இருந்தது என்பதில் திருப்பினேன். ஆனால் அதுவும் கைகொடுக்கவில்லை. என்னுடைய வாழ்க்கை என்னிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு விடும் என்ற அச்சம் என்னுடைய அனைத்து சிந்தனைகளையும் விரட்டியடித்தது. “நான் உறங்குவதற்கு முயலாம்” என முடிவு செய்தேன். நான் படுக்கைக்குத் திரும்பியதும், அடுத்ததொரு திகில் என்னைப் பிடித்தது. ஒருவிதமான முடியாமை, உடலின் முடியாமை அல்ல ஆன்மாவின் முடியாமை என்னை ஆக்கரமித்தது. அது உடலில் அல்ல ஆன்மாவில் நுழைந்தது. என்னுடைய கடந்த கால வாழ்வை நினைத்துப் பார்க்கையில், சாவுக்கு நிகரான ஒரு பயங்கரமான அச்சம் என்னுள் தலைதூக்கி வளர்ந்து, வாழ்க்கை முடிந்துபோனது போன்ற பயங்கரத்தைத் தந்தது.

வாழ்வும் சாவும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தது. புலப்படாத ஒரு சக்தி என்னுடைய ஆன்மாவைத் துண்டுகளாகச் சிதைக்க முயன்றது.

நான் மீண்டும் வெளியில் வந்து, நடைபாதையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த இருவரைப் பார்த்ததும், நானும் தூங்கவேண்டும் என்று தோன்றியது. எப்படியிருந்தபோதும் அச்சம் மட்டும் மாறாமல் அப்படியே இருந்தது. ஏதோ ஒன்று உள்ளுக்குள் உடைய முயன்றும் முழுவதுமாக உடைந்துவிடவில்லை. இம்சிக்கும் உணர்வு! வரட்சியான ஓர் வெறுப்பு என்னுடைய ஒவ்வொரு அணுவிலும் பிரதிபலித்தது. என் மீதும் என்னைப் படைத்ததன் மீதும் ஒரு வெறுப்புணர்வு. என்னைப் படைத்தது எது? கடவுளா? நாம் கடவுள் என்கிறோம்... “இப்போது நான் பிரார்த்தனை செய்தால் என்ன?” என்று திடீரென தோன்றியது. எனக்கு மதம் சம்பந்தமான உணர்வுகள் இல்லை. நான் இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக எந்தவிதமான பிரார்த்தனையும் செய்ததில்லை. சம்பிரதாயத்திற்காக நான் ஒவ்வொரு வருடமும் உண்ணாவிரதம் இருப்பதுண்டு. நான் பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினேன். “எங்கள் தந்தையே” என்ற நான் புதியதான ஒரு பிரார்த்தனை உருவாக்கி, சிலுவையிட்டு, தரையில் விழுந்து வணங்கிய நான் யாரோ என்னை, என் நடத்தையைப் பார்ப்பதாக உணர்ந்தேன்.

என்னுடைய பிரார்த்தனை என்னுடைய சிந்தனைகளை முந்தைய அச்சத்திலிருந்து திசைதிருப்பியது. ஆனால் அதை யாரோ செய்வதாகவும் நான் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாகவும் எனக்குள் எழுந்த அச்சம் அதிகரித்தது. நான் மீண்டும் படுக்கைக்குச் சென்றேன். நான் கண்களை மூடியபோது அந்த அச்சம் என்னுள்ளிருந்து வெளியே குதித்தது. என்னால் அதைத் தாங்க முடியவில்லை. நான் விடுதி வேலைக்காரனை அழைத்து, செர்ஜியை எழுப்பி வண்டி ஒட்டியையும், குதிரைகளையும் பயணத்திற்கு தயாராகச் சொன்னேன்.

திறந்த வெளிக் காற்றும், பயணமும் என்னைச் சற்றே ஆசுவாசப்படுத்தியது. ஆனால் ஏதோ புதிதான ஒன்று என்னுடைய உடலில் புகுந்துகொண்டது போல நான் உணர்ந்தேன். நாங்கள்

மாலையில் எங்கள் இலக்கைச் சென்றடைந்தோம். ஒரு நாள் முழுவதும் போராடி நான் என்னுடைய துன்பத்தை இறுதியாக வென்றுவிட்டேன் என்றாலும், ஒரு திகில் என்னுடைய ஆன்மாவின் ஆழத்தில் இருந்துகொண்டிருந்தது. எனக்கு நேர்ந்த ஒரு பெரும் துரதிருஷ்டத்தைப் போல அது இருந்தபோதும் நான் அதைச் சற்றே மறந்திருந்தேன். ஆயினும் அது முழுவதுமாக என்னை ஆக்ரமித்தபடி என்னுடைய ஆன்மாவின் ஆழத்தில் தங்கியிருந்தது.

பண்ணையின் மேலாளர், ஒரு வயதான மனிதர், எங்களை நட்புணர்வோடு வரவேற்றாலும், உற்சாகமின்றி, அந்தப் பண்ணை விற்பனையாகிவிட்டது என்பதை வருத்தத்தோடு சொன்னார். அந்த சுத்தமான அறை மரச்சாமான்கள் நிறைந்ததாய் இருந்தது. பளபளப்பான டீப்பாயின் மீது, பெரிய கோப்பையில் சூடாக டீயோடு தேனும் வழங்கப்பட்டது. அங்கே உள்ள அனைத்தும் பார்ப்பதற்குப் புத்துணர்வு தருவதாக இருந்தது. நான் எந்தவிதமான அக்கறையுமின்றி, அந்தப் பண்ணை குறித்த விபரங்களைக் கேட்டேன். அது ரசிப்பதற்குரியதாக இல்லாமலிருந்தது. இருந்தும் நான் அன்றைய இரவு எந்தவொரு துன்பமும் இன்றி நன்றாகத் தூங்கினேன். அதற்கு என்னுடைய பிரார்த்தனையே காரணம் என நினைத்து நான் படுக்கைக்குச் செல்வதற்கு முன்னால் பிரார்த்தனை செய்யத் தொடங்கினேன்.

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு நான் என்னுடைய வழக்கமான வாழ்க்கைக்குத் திரும்பினேன். ஆனாலும் அந்த திகில் எப்போதும் போல வழக்கமாக வந்துகொண்டுதான் இருந்தது. நான் என்னுடைய சிந்தனைகளுக்கு இடங்கொடாமல், பள்ளிக்கூடச் சிறுவன் தான் செய்த தவறை மீண்டும் மீண்டும் திரும்பச் செய்வதுபோல, தங்கு தடையின்றி வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தேன். நான் அரிஸுமாளில் அனுபவப்பட்ட அதுவே நான் மீண்டும் அத்தகைய திகிலுணர்வுக்கு ஆட்படாமல் என்னைக் காத்துவந்தது.

நான் அந்த பண்ணையை வாங்காமல் பாதுகாப்பாக வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். நான் எப்போதும் போல ஆலயத்திற்குச் செல்வதும்

பிரார்த்தனை செய்வதுமாக வாழ்க்கையை நடத்திவந்தேன். ஆனால் இப்போது, திரும்ப நினைத்துப் பார்த்தால், நான் என் வாழ்க்கை முன்பு போலவே இருந்ததாகக் கற்பனை செய்துகொண்டேன் என்று தெரிகிறது. உண்மை என்னவெனில் நான் எனது முந்தைய வாழ்வு எப்படி இருந்ததோ அதை எந்தவிதமான மாறுதல்களும் இன்றி, அப்படியே அதற்கான பாதையில் நடத்திச் சென்றேன்.

நான் அனைத்தினாலும் களைப்படைந்து விட்டபோதும், ஆத்மிகமாக வாழ்வை நடத்த முயன்றேன். அதைக் கவனித்த என் மனைவி அதற்காக என் மீது கோபம் கொண்டாள். நான் வீட்டிலிருந்த வரையில் எந்த விதமான தொந்தரவும் நேரவில்லை. ஆனால் ஒரு நாள் எதிர்பாராதவிதமா வழக்கு சம்பந்தமாக நான் மாஸ்கோ செல்லவேண்டி வந்தது. ரயில் பயணத்தின் போது, கார்கோவிலிருந்து வந்த நிலச் சுவான்தாரர் ஒருவரிடம் பேச நேர்ந்தது. பண்ணையைப் பாராமரிப்புது, வங்கி வியபாரம், மாஸ்கோவில் உள்ள விடுதிகள், திரையரங்குகள் அனைத்தையும் பற்றி நாங்கள் உரையாடினோம். நாங்கள் இருவரும் மியாஸ்நிஷ்கையா வீதியில் உள்ள மாஸ்கோ கோர்ட் என்ற இடத்தில் இறங்கி, நடன நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் காண முடிவு செய்தோம்.

நாங்கள் அங்கு சென்றபோது, நான் தங்குவதற்காக ஒரு சிறிய அறை எனக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. அங்கிருந்த நடைபாதையின் சகிக்க முடியாத துர்நாற்றம் இன்னும் என் மூக்கில் படர்ந்திருக்கிறது. விடுதி சிப்பந்தி எனது தோல் பெட்டியைக் கொண்டுவந்து வைத்து, அறையிலிருந்த மெழுகுவர்த்தியை எற்றி வைக்க, வழக்கம்போல ஆரம்பத்தில் பிரகாசமாக எரிந்த அது பிறகு ஒளி குன்றியது. எனது பக்கத்து அறையில் இருந்த வயதான மனிதர் ஒருவர் இருமுவதைக் கேட்டேன். சிப்பந்தி எனது பையைத் திறக்கவேண்டுமா என்று கேட்டான். அப்போது மெழுகுவர்த்தி மிகப் பிரகாசமாக எரிந்து, அறையிலிருந்த நீல நிறமும், மஞ்சல் கோடுகளும் கொண்ட சுவரிலும், மேசையின் மீதும், சோபாவின் மீதும், சுவரில் தொங்கிய கண்ணாடி மீதும், ஜன்னல்கள் மீதும் பிரதிபலித்தது. அப்போது அந்த சிறிய அறையின் தோற்றம், அரிஸுமாஸில் ஏற்படுத்தியது போன்ற திகிலை என்னுள் ஏற்படுத்தியது.

“ஓ கடவுளே! இந்த இரவை நான் இங்கே கழிக்கவேண்டுமா? என்னால் எப்படி முடியும்?” என நினைத்தேன். சிப்பந்தியை நீண்ட நேரம் காக்கவைத்துவிட்டதை எண்ணி, “சீக்கிரமாக நீ என்னுடைய பையைத் திற” என்று சிப்பந்தியிடம் சொன்னேன். “நான் சீக்கிரமாக உடையணிந்து அரங்குக்குச் செல்லவேண்டும்” என எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன்.

என்னுடைய பை திறக்கப்பட்டதும் நான் சிப்பந்தியிடம், “என்னுடன் வந்த நபர், எட்டாம் எண் அறையில் இருக்கிறார். நான் சீக்கிரமாக வருகிறேன். எனக்காக அவரைக் காத்திருக்கச் சொல்” என்றேன்.

சிப்பந்தி அங்கிருந்து சென்றதும் நான் அவசர அவசரமாக உடையணிந்தேன். சுவரைப் பார்ப்பதற்கே அச்சமாக இருந்தது. “இது என்ன முட்டாள்தனம்?” என எனக்குள் சொல்லிக்கொண்ட நான், “நான் ஏன் ஒரு குழந்தையைப் போல அச்சப்படுகிறேன்? நான் பிசாசுகளுக்கு பயப்படுவதில்லை. பிசாசு! நான் அச்சப்படுவது பிசாசைவிடவும் மோசமானது! ஆனால் அது என்ன? அது ஒன்றுமே இல்லை. நான் என்னையே அஞ்சுகிறேன்... முட்டாள்தனம்.”

மணிகள் பதிக்கப்பட்ட, மொடமொடப்பான குளிருக்கு இதமான இரவு உடையையும் காலணிகளையும் அணிந்தேன். தயாராக இருக்கும் அந்த நிலச் சுவான்தாரை அழைத்துக் கொண்டு அரங்குக்குச் சென்றேன். வழியில் அவர் சிகையலங்காரக் கடையில் நிறுத்தி தனது முடிகளை சுருட்டையாக்க, நான் ஃபிரன்ச் சிகையலங்கார நிபுணரிடம் எனது முடிகளை வெட்டிக்கொண்டேன். நான் கடையிலிருந்த ஒரு ஃபிரன்ச் பெண்ணிடம் சற்றே உரையாடி, ஒரு ஜோடி கையுறைகளை வாங்கிக் கொண்டேன். அனைத்தும் சரியாகச் சென்றன. நான் விடுதியிலிருந்த நீள்வட்ட அறையையும் சுவர்களையும் முற்றிலுமாக மறந்து போனேன்.

நிகழ்ச்சியை நான் வெகுவாக ரசித்தேன். அது முடிந்த பிறகு எனது துணையோடு நான் இரவு உணவை உண்டேன். இது என்னுடைய பழக்கத்திற்கு முரணானது என்றாலும், அந்த நிமிடம் விடுதி அறையையும் சுவர்களையும் நினைத்துப் பார்த்து, நான் ஒப்புக்கொண்டேன்.

அதன் பிறகு நாங்கள் விடுதிக்குத் திரும்பினோம். நான் வழக்கத்திற்கு

மாறாக இரண்டு கோப்பை பழரசம் அருந்தினேன். உண்மையில் அது என்னை லகுவாக உணரச் செய்தது.

நான் குறைந்த வெளிச்சம் கொண்ட விடுதியின் நடைபாதையில் நுழைந்த நிமிடம், விடுதியின் விநோதமான வாசனையால் சூழப்பட்டேன். என் முதுகுத் தண்டு சில்லிட்டது. ஆனால் எதுவும் செய்வதற்கில்லை. என் புதிய நண்பரோடு கைகுலுக்கிய நான் எனது அறையில் நுழைந்தேன்.

அந்த இரவு அச்சம் நிறைந்ததாக, அரிஸமாஸாவில் இருந்ததைவிட மோசமாக, விடியும்வரை இருந்தது. நான் உறக்கம் வராமல் சோபாவுக்கும் கட்டிலுக்கும் மாறிமாறி சென்று, இறுதியில் பக்கத்து அறையிலிருந்த வயதான மனிதர் இருமியபோது உறங்கிப் போனேன்.

நான் அந்த இரவு முழுவதும் தாங்க முடியாத அளவுக்குத் துன்பப்பட்டேன். மீண்டும் எனக்குள் எனது உடலும் ஆன்மாவும் ஒன்றை ஒன்று மோதிக் கொண்டன. மீண்டும் அதே எண்ணங்கள் எழுந்தன. “நான் வாழ்கிறேன். நான் இப்போது வரை வாழ்கிறேன். வாழ்வதற்கு எனக்கு உரிமையிருக்கிறது. ஆனால் என்னைச் சுற்றிலும் சாவும் அழிவுமே இருக்க நான் ஏன் வாழவேண்டும்? நான் ஏன் இறந்துபோகக் கூடாது? இப்போதே நான் ஏன் தற்கொலை செய்துகொள்ளக்கூடாது? கூடாது, என்னால் முடியாது. நான் அதற்குப் பயப்படுகிறேன். சாவு வரும்வரை காத்திருப்பது நல்லதுதானே? கூடாது, அது இன்னும் மோசம், நான் அதற்கு அச்சப்படுகிறேன். பிறகு, நான் வாழவேண்டும்? ஆனால் எதற்காக? இறப்பதற்காகவா?” நான் இந்த விஷவட்டத்திலிருந்து வெளியேற முடியவில்லை.

நான் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்க முயன்றேன். அந்த நிமிடம் அது என் சிந்தனைகளை நிறுத்தி வைத்தது. ஆனால் மீண்டும் அதே கேள்விகளும் திகிலும் எழுந்தன. நான் படுக்கைக்கு வந்து படுத்து கண்களை மூடினேன். அது என் அச்சத்தை பன்மடங்காக்கியது. கடவுள், உயிர்கள் எப்படி உள்ளனவோ அப்படியே அவற்றைப் படைத்துள்ளார். ஆனால் ஏன்? அவர்கள் சொல்கிறார்கள், “கேள்வி கேட்காதே, பிரார்த்தனை செய்” என்று. நல்லது, நான் பிரார்த்திக்கிறேன். நான்

அரிஸுமாஸில் பிரார்த்தித்தது போலவே அப்போதும் பிரார்த்தனை செய்தேன். அப்போது நான் குழந்தையைப் போல எளிதான பிரார்த்தனை செய்தேன். ஆனால் இப்போது என்னுடைய பிரார்த்தனைக்கு நிச்சயமான ஒரு அர்த்தமிருந்தது. “கடவுளே நீயிருப்பது உண்மையானால் எனக்குக் காட்டு. நான் எந்த நோக்கத்திற்காகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்? நான் யார்?” நான் நிலத்தைக் குனிந்து வணங்கி பிரார்த்தனை செய்தேன். ஒவ்வொரு முறையும் நான் எனக்குத் தோன்றிய புதியவற்றைச் சேர்த்துக் கொண்டு பிரார்த்தித்தேன். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும், “நீ இருந்தால் எனக்குக் காட்டு” என்பதைச் சேர்த்துக்கொண்டேன். நான் அமைதியாக பதிலுக்காகக் காத்திருந்தேன். ஆனால் பதிலொன்றும் வரவில்லை பதிலளிக்க ஒன்றுமில்லாதது போல.

நான் என்னோடு தனிமையில் இருந்து, பதிலளிக்க யாருமில்லாத இடத்திலிருந்து, என்னுடைய கேள்விகளுக்கு நானே பதில் சொல்லிக் கொண்டேன். “நான் எதற்காகப் படைக்கப்பட்டேன்?” “என்னுடைய எதிர்கால வாழ்க்கையை வாழ” என பதில் சொன்னேன். “அப்படியானால் இந்த நிச்சயமின்மையும் இம்சையும் எதற்காக? எனக்கு எதிர்கால வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை இல்லை. கேள்வி கேட்டபோது எனக்கு நம்பிக்கையிருந்தது ஆனால் என்னுடைய முழு மனதோடு இல்லை. இப்போது நான் நம்பவில்லை, நம்ப முடியாது. நீ இருந்தால் எனக்கும் இந்த மனிதர்களுக்கும் காட்சி கொடு. ஆனால் நீ இல்லை. இங்கே துன்பத்தைத் தவிர எதுவும் உண்மையில்லை.

“ஆனால் நான் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நான் அதை எதிர்க்கிறேன். நான் அவனுடைய இருப்பை வெளிக்காட்டும்படி கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். நான் அனைவரும் செய்வதையே செய்கிறேன் ஆனால் அவன் எனக்குக் காட்சி தரவில்லை. ‘கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும்’ என்பதை எண்ணிப் பார்த்துக் கேட்கையில், நான் உண்மையான ஆறுதலை உணராமல் முடிவற்ற விரக்தியே அடைகிறேன். அது என்னுடைய வேண்டுகோளினால் அல்ல மாறாக அவனுடைய மறுப்பினால். நான் அவனை நம்பவில்லை எனினும் வேண்டிக் கேட்கிறேன். ஆயினும் அவன் வெளிப்படவில்லை. நான் அவனுடான

எனது உறவை முடித்து, அவனைக் குற்றம் சாட்டுகிறேன். நான் அவனை நம்பவில்லை.

அடுத்த நாள், மீண்டும் ஒரு நாளை விடுதியில் தங்குவதைத் தவிர்ப்பதற்காக, நான் என்னுடைய காரியங்களை விரைந்து முடித்தேன். அப்படியிருந்தும் என்னால் எல்லாவற்றையும் முடிக்க முடியவில்லை. அன்று மாலை நான் விடுதியைக் காலி செய்தேன்.

மாஸ்கோவின் அன்றைய இரவு, அரிஸமஸாவில் ஏற்படுத்திய மாறுதலை விடவும் மிகப்பெரிய மாறுதலை என் வாழ்வில் ஏற்படுத்தியது. இப்போது நான் என்னுடைய வேலைகளில் குறைந்த அக்கறையுடன் செயல்பட என்னைச் சுற்றியுள்ள அனைத்தையும் மேலும் மோசமாயிற்று. என்னுடைய உடல் நிலை பெரிதும் பாதித்தது. என் மனைவி ஒரு மருத்துவரைப் பார்க்கும்படி என்னை வற்புறுத்தினாள். என்னுடைய எப்போதுமான கடவுள், மதம் சம்பந்தமான பேச்சை அவள் என்னுடைய உடல்நலக் குறைவாகக் கருதினாள். மதம் கடவுள் சம்பந்தமான விடையற்ற கேள்விகளால், நான் உடல்நலமின்றியும் பலவீனமாகவும் இருக்கிறேன் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

என்னுடைய அந்தக் கேள்விகள் என் மனதை ஆக்ரமிக்காதிருக்க, என்னுடைய நேரத்தைத் தொடர்ச்சியாக வேலையில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன். ஞாயிற்றுக் கிழமையும், விருந்து நாளும் நான் தேவாயலத்திற்குச் சென்றேன். வழிபடவும் உபவாசம் இருக்கவும் நான் எப்போதும் மறந்ததில்லை. என்னுடைய பிரார்த்தனையில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லாவிடினும், தேவைகளைப் புறக்கணித்து விடாமல், அவைகள் ஒருபோதும் நிறைவேறாது என்றறிந்தும், அவற்றை வேண்டுதலாக வைத்துக்கொண்டே இருந்தேன். நான் வாய்ப்பைத் தவறவிட விரும்பவில்லை. பண்ணையை நிர்வகிப்பதில் அல்லாமல் என்னுடைய நாட்களை செய்தித்தாள், பத்திரிக்கைகள், நாவல்கள் வாசிப்பதிலும், சீட்டு விளையாடுவதிலும் கழித்தேன். வேட்டையாடுவதே எனக்குப் பெருமளவில் வடிகாலாக இருந்தது. என்னுடைய பழக்கத்தினால் நான் அதை விடாமல் பற்றியதோடு, என்னுடைய வாழ்க்கை முழுவதும்

அதைப் பிரியத்தோடு செய்து வந்தேன்.

பனிக்காலத்தில் ஒரு நாள், என்னுடைய அண்டைவீட்டுக்காரர் நரிகளை வேட்டையாட தன்னுடைய நாய்களோடு வந்தார். ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக்கொண்ட போது, நாங்கள் பனிச்சருக்கு காலணிகள் அணிந்து சருக்கிக்கொண்டிருந்தோம். நரிகள் தப்பிவிட வேட்டை தோல்வியடைந்தது. அதை தூரத்திலிருந்தே அறிந்த நான் முயல் ஒன்றின் புதிய காலடித்தடத்தைத் தொடர்ந்து சென்றேன். அது என்னை வெகுதூரம் வேட்டை இடத்திலிருந்து விலகச் செய்ததோடு அந்த முயலும் என் கண்களிலிருந்து மறைந்து போனது. நான் அங்கிருந்து திரும்பி மரங்களடர்ந்த காட்டைக் கடந்து சென்றேன். பனி அதிகமாக இருந்ததால் என்னுடைய பனிச்சருக்குக் காலணிகள் பனியில் புதைந்தன. அடர்ந்த மரக்கிளைகள் என் பயணத்தைத் தடைசெய்தன. கானகம் மேலும் மேலும் அடர்ந்துகொண்டு வந்தது. எனக்கு வழக்கமான இடங்களைப் பனி முற்றிலுமாக மாற்றிவிட்டதால் நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்பதே புரியவில்லை. திடீரென நான் பாதை மாறிவிட்டதை அறிந்தேன்.

நான் எவ்வாறு வீட்டுக்கோ அல்லது வேட்டை இடத்திற்கோ செல்வது? என்னை வழிநடத்த எந்தச் சத்தமும் கேட்கவில்லை! நான் மிகவும் களைப்படைந்து தெப்பலாக வியர்த்துப் போனேன். நடப்பதை நிறுத்தினால் நான் உறைந்து இறந்துவிடுவேன். நடக்கலாம் என்றாலோ என்னுடைய ஆற்றல் என்னை முழுமையாகக் கைவிட்டு விட்டது. நான் கத்தினேன். ஆனால் எங்கும் நிசப்தமாக இருக்க, எங்கிருந்தும் பதில் இல்லை. நான் எதிர்த்திசையில் திரும்பி நடந்தேன். ஆனால் அதுவும் தவறாகிவிட நான் சுற்றும் பார்த்தேன். மரங்களைத் தவிர வேறொன்றும் எனக்குத் தென்படவில்லை. கிழக்கு எது மேற்கு எது என்பதை என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியவில்லை. நான் மீண்டும் திரும்பினேன் ஆனால் அடி எடுத்து வைப்பது அசாதாரணமாக இருந்தது. நான் பயந்துபோய் நடப்பதை நிறுத்தினேன். நான் முன்னர் அனுபவித்த திகில், முன்னைவிட நூறு மடங்கு அதிகமாக என்னைப் பற்றியது.

என் இதயம் வேகமாகத் துடித்தது. என்னுடைய கை கால்கள் உதறத்

தொடங்கின. நான் இங்கே இறந்துவிடப் போகிறேனா? நான் அதை விரும்பவில்லை. ஏன் சாவு? சாவு என்பது என்ன? எனக் கேட்டுக் கடவுளை நிந்தித்தேன். திடீரென நான் சாகமாட்டேன் என்றுணர்ந்தேன். எனக்கு என்னுடைய தரப்பை அதனிடம் சொல்ல எந்த உரிமையும் கிடையாது. அது தான் செய்வதனைத்தும் அவசியம் என்றும், தவறுகள் அனைத்தும் என்னுடையவை என்றும் சொல்லும். நான் அதனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கெஞ்சுவது எனக்கு மிகுந்த அருவருப்பை ஊட்டியது. இருந்தும் அந்தத் திகில் சற்றும் குறையாமல் இருந்தது. நான் அப்படியே ஒரு வினாடி அசையாமல் நின்று, என்னுடைய தைரியத்தைத் திரட்டிக்கொண்டு, எது சரியானதென்று தோன்றியதோ அந்தத் திசையில் நடந்து கானகத்தை விட்டு வெளியே வந்தேன். நான் என்னுடைய வழியைத் தொலைத்ததற்கும் அதற்கும் அப்படி ஒன்றும் அதிக தூரமில்லை.

நான் பிரதான சாலையை அடைந்தபோதும் என்னுடைய கை கால்கள் இன்னும் நடுங்க, இதயம் வேகவேகமாகத் துடித்தது. ஆனால் என்னுடைய ஆன்மா ஆனந்தத்தில் திளைத்தது. நான் விரைவில் சகவேட்டையர்களைக் கண்டு அவர்களோடு சேர்ந்து வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். நான் மகிழ்ச்சியாக இல்லாதபோதும், என்னுடைய அடியாழத்தில் ஆனந்தம் இருந்ததை நான் புரிந்துகொண்டேன். அந்த ஆனந்தம் உண்மையானது. நான் என்னுடைய கண்டடைதலைத் தனிமையில் ஆராய்ந்தேன். நான் என்னுடைய பாவங்களை நினைவுகூர்ந்து, அவற்றிற்கா மன்னிப்பு கேட்டுப் பிரார்த்தனை செய்தேன். அவைகள் அப்படி ஒன்றும் அதிகமல்ல ஆனால் அவைகள் என்னவென்பதை நான் யோசித்தபோது அவைகள் மீது எனக்கு வெறுப்பாக இருந்தது.

பிறகு நான் வேதாகமங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். பழைய ஏற்பாடு படிப்பதற்குப் புரியாதிருந்தாலும் அது மயக்குவதாகவும் அதனுடைய உள்ளடக்கம் பவ்வியமாகவும் இருப்பதை நான் அறிந்தேன். ஆனால் இப்போது எனக்குப் படிக்கப் பிடிப்பது துறவிகளின் வாழ்க்கை தான். அவர்கள் எனக்கு ஆறுதலளித்ததோடு பின்பற்றுவதற்குரிய முன் உதாரணமாகவும் திகழ்ந்தார்கள். என்னுடைய நிர்வாகம், வீடு இவற்றில்

நான் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை. அவைகள் எனக்கு வெறுப்பூட்டுவதாகக்கூட இருந்தன. என்னுடைய பார்வையில் அனைத்தும் தவறாகப் பட்டன. அது ஏன் என்பதைப் பற்றி அறிய நான் முயலவில்லை. இதுவரை என்னுடைய வாழ்க்கையில் உள்ளடக்கிய அவைகள் அனைத்தும் இப்போது எனக்கு அர்த்தமற்றதாகத் தெரிந்தது. என்னுடைய பண்ணைக்குப் பக்கத்திலிருந்து மலிவான விலைக்கு நிலம் ஒன்று விற்பனைக்கு வர, அதை வாங்க எத்தனித்தபோது இந்த உண்மை எனக்குப் பட்டவர்த்தனமாகத் தெரிந்தது. நான் அதைப் பார்க்கச் சென்றேன். அனைத்தும் திருப்திகரமாகவே இருந்தது. ஏனெனில் அங்கிருந்த விவசாயிகளுக்கு அவர்களுக்கிருந்த காய்கறி தோட்டத்தைவிட நிலம் ஏதும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் நிலச்சுவான்தாரரின் மேய்ச்சல் நிலத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள, அவருக்காக அவருடைய அனைத்து விளச்சல்களையும் மேற்கொள்கிறார்கள் என்பதை நான் புரிந்துகொண்டேன். அது எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை அறிந்து நான் மகிழ்ந்து, என்னுடைய பழைய பழக்கம் இன்னும் விட்டுவிடவில்லை என்றறிந்தேன்.

ஆனால் வீட்டிற்குத் திரும்பும் போது, நான் சந்தித்து வழி கேட்ட ஒரு வயதான பெண்மணியிடம் பேசினேன். அப்போது அவள் தனது வறுமையைப் பற்றிச் சொன்னாள். வீட்டிற்குச் சென்று என் மனைவியிடம் அந்த நிலத்தை வாங்குவதால் கிட்டும் பலன்களைச் சொல்ல எண்ணியிருந்த நான், அந்த நிமிடத்தில் வெட்கமுற்று அருவருப்படைந்தேன். நான் விவசாயிகளுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் அந்த நிலத்தை வாங்கப்போவதில்லை என்று சொன்னேன். நான் அப்படிச் சொன்ன போது, நமக்கு வாழ்வதற்கு இருக்கும் ஆசையைப் போலவே விவசாயிகளுக்கும் இருக்கும் என்ற உண்மை, அனைவரும் சமம் என நல்வழி சொல்வதையே உணர்த்துகிறது என்ற பொறி தட்டியது. ஆனால் எனக்குள் நீண்ட காலமாக வாட்டி வதைத்த ஏதோ ஒன்று அப்போது விடுபட்டுக் கழன்றுவிடப் புதியதாக ஒன்று எனக்குள் பிறந்தது.

என் மீது கோபம் கொண்ட என் மனைவி என்னை மோசமாக நடத்தினாள். ஆனால் நான் உற்சாகமாக இருந்தேன். இதுவே என்னுடை

பைத்தியத்தின் முதல் அறிகுறி. என்னுடைய முழுப் பைத்தியக்காரத்தனம் ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு வெளிப்பட்டது.

இது என்னை தேவாலயத்திற்கு போகத் தூண்டியது. அங்கே சென்ற நான் அங்கிருந்த கூட்டத்தை மிகுந்த கவனத்துடனும் இதயப்பூர்வமாகவும் கவனிக்கையில் எனக்கு திடீரென ரொட்டி கொடுக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு அங்கிருந்த அனைவரும் சிலுவையை முத்தமிடுவதற்காக ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிக்கொண்டு முந்திச் சென்றனர். நான் தேவாலயத்தை விட்டு வெளியே வந்துபோது படியில் பிச்சைக்காரர்கள் நின்றிருந்தனர். எனக்கு அப்போது உடனடியாக ஒன்று புரிந்தது, இது இருக்கக்கூடாதுதான் ஆனால் உண்மையோ அப்படி இல்லை. இது இல்லாதிருந்தாலே எந்த இறப்பும் அச்சமும் எதுவும் என்னைப் பாதிக்காதிருக்கும். மற்றபடி நான் எந்த ஒரு பேரிடர் வந்தாலும் பயப்படப் போவதில்லை.

அந்தத் தருணத்தில் ஒரு பேருண்மை எனக்குள் பொறி தட்டியது. அதுவே என்னை இங்கே கொண்டு நிறுத்தியுள்ளது. என்னைச் சுற்றிலும் இந்த அச்சம் தேவையின்றி இல்லாதிருந்தாலே அது நிச்சயமாக எனக்குள்ளும் இல்லாதிருக்கும் என்று பட்டது. நான் அந்த இடத்திலேயே என்னுடைய அனைத்துப் பணத்தையும் அங்கிருந்த பிச்சைக்காரர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தேன். பிறகு எப்போதும் போல வண்டியில் செல்லாமல் அங்கிருந்து நடந்து வீட்டிற்குச் சென்றேன். வழி நெடுக நான் விவசாயிகளிடம் பேசிக்கொண்டு சென்றேன்.